

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי י"ד טבת תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים לח | דף הכולל: שבת קלט.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סימן תקמ"ד אמצע סעיף א' הגה "ודווקא צרכי רבים".
מוסר: אהבת חסד - וכשמבקש רחמים' עד 'ובעוונותינו הרבים'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: 'ומי שגזר שלא יקנא' עד סוף שער הזריזות

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מרן הגרי"ש אלישיב ממתיק סוד: "רוצה עצה לגדול בתורה? אגלה לך..." | טראמפ קורא את המכתב ועניו זולגות דמעות | דירת יוקרה ב-20 אלף שקלים | לחיות את 'הקורונה הרוחנית' לפי התסמינים האישיים | השיעורים המיוחדים שנפתחו דווקא בזמן הקורונה | 2050

טורים ודעות

לא הרגשתי טעם וריח ועשיתי בדיקת קורונה אתמול יום המישי
בבוקר. בינתיים נשארתי בבית והתפללתי ב'שמע קולנו' במנוחה,
בתפילה ביחידות, שהקב"ה ישלח לי את תוצאת הבדיקה כבר
לפני שבת, והנה 3 דקות לפני כניסת השבת (!) הגיעה התוצאה

Yossi Aloni/FLASH90

ויספרו מעשיו ברינה

זנחתי את הקונטרס והשארתי אותו על שולחני.
עברו יומיים, מישהו דיבר איתי בטלפון ומבלי משים עלעלתי
בזמן השיחה בקונטרס ההודיה הזה, שעמד מולי. קראתי את
הסכמת הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א לקונטרס,
הכותב כך: "ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה ה' לפרעה"
(שמות יח). מסביר מרן הגרי"ז מבריסק שלא סתם סיפורי
חולין היו כאן, אלא הלכה ודין הוא לספר סיפורי הניסים שעשה
ה', וכנאמר "ויספרו מעשיו ברינה", ועוד נאמר "שירו לו זמרו לו
שיחו בכל נפלאותיו". מכאן, איפוא, שיחנו חיוב לספר בנפלאות
הקב"ה.

ממשיך בעל ה'חשוקי חמד' שליט"א וכותב: "נפלאות וניסים
היו אמנם גם קודם לבואו של יתרו, אלא שלא היתה האפשרות
לספר אותם, שהרי כל ישראל ראו עין בעין את האותות ואת
המופתים ולא היה דבר לחדש להם. ולא כשהגיע יתרו, אשר לא
ידע מפרטי הניסים ואשר לא חש על בשרו את סדר השתלשלותם,

הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

בחודש האחרון עסקתי באחד מחיבוריו של הרה"ג רבי יהודה
טאוב שליט"א מקרית אתא, מארגון 'קול תודה', ושוחחתי איתו
בטלפון כמה וכמה פעמים. באחד השיחות אמר לי הרב טאוב
שישלח לי ב'דואר 24' חומר תורני שהייתי צריך לקרוא. כעבור
יומיים הגיעה מעטפת דואר, בתוכה החומר שהייתי צריך, יחד עם
חוברת קטנה ומהודרת, עליה נכתב 'פנקס ההודיה', לזכור חסדי
הבורא.

מדובר בפנקס קטן ויפה, עם דפים ריקים, בו אמורים לרשום
את החסדים הקטנים שהקב"ה עושה איתנו בחיי היום יום,
לפתוח את הקונטרס מידי פעם ולהודות להקב"ה על החסדים.
נו באמת. חשבתי לעצמי. מאיפה יש לי זמן לשבת ולרשום
את החסדים שהשי"ת עושה איתי ביום-יום? לכל דבר, גם אם זה
דבר יפה וחשוב, צריך זמן, ומה לעשות, משום מה יש לי (וכנראה
גם לכם...), רק 24 שעות ביממה...

מיהר משה רבינו לקיים דין זה, של סיפור נפלאות ה' יתברך".
בהמשך מכתב הסכמתו מספר הגר"י זילברשטיין שליט"א מעשה של השגחה פרטית שאירע עם בנו של מרן הגר"ז זצוק"ל בשבת אחת, "וכל אותה השבת היה מרן הגר"ז מספר ושונה ומספר לכל מי שנכנס אצלו את מעשה הנס שאירע להם, ואמר שלמד דבר זה ממשו רבינו, שנאמר "ויספר משה לחותנו את כל אשר עשה אלוקים".

קראתי את זה והחלטתי בכל זאת לרשום, בקצרה, את הניסים הקטנים שאירעו לי בחיי היום יום. והנה, הפלא ופלא, הדף הראשון של הפנקס התמלא בחסדים 'קטנים', של השגחה פרטית ממרומים.

הנה טעימה מהדף הראשון של הפנקס המתוק הזה, רק מהשבוע וחצי החולף:

יום ה' וישב התשפ"א: בו וחצי בצהריים, בדרך הביתה מהישיבה, התפללתי להקב"ה שכיון שאני עומד לסיים עריכה של שני ספרים ואין לי כעת עבודות עריכה חדשות, שיגיע ספר חדש לעריכה, ושיהיה ספר טוב ומועיל, שיחכים אותי בלימוד. רבע שעה לאחר מכן התקשר אלי הגאון רבי... שליט"א והציע לי להצטרף לפרויקט תורני -הלכתי גדול בענייני שנת השביעית הבעל"ט בשנה הבאה. סיכמנו פרטים, שלחתי לו דוגמאות והפרויקט יצא בס"ד לדרך, עוד באותו הערב.

ערש"ק וישב - חנוכה התשפ"א: לא הרגשתי טעם וריח ועשיתי בדיקת קורונה אתמול יום חמישי בבוקר. בינתיים נשארתי בבית והתפללתי ב'שמע קולינו' במנחה, בתפילה ביחידות, שהקב"ה ישלח לי את תוצאת הבדיקה כבר לפני שבת, כדי להרגיע את בני משפחתי וכדי שאוכל ללכת להתפלל בביהכ"ס למעריב ולזכות לשמוע קריאת התורה למחרת. והנה 3 דקות לפני כניסת השבת (!) הגיעה התוצאה השלילית. כמה דקות לאחר מכן כבר הלכתי לביהכ"ס.

ערש"ק מקץ, זאת חנוכה התשפ"א: היינו בשכונת גני הדר בפ"ת עם הילדים הקטנים. איחרנו את האוטובוס של השעה 12 שעבר חצי דקה לפני שהגענו לתחנה. האוטובוס הבא אמור היה להגיע לתחנה ב1:19 וכולם נסעו הביתה במונית מפאת דוחק השעה בער"ש ואני נשארתי לבדי בתחנה, כיון שלא היה מקום נוסף במונית. בשעה 12:31 עמדתי לבד בתחנה והתפללתי להקב"ה שיעשה לי 'נס זאת חנוכה' וישלח לי אוטובוס ברבע השעה הקרובה. חיכיתי כמה דקות והחלטתי לחפש בית כנסת ללמוד בו עד 1:19. הרי לא אשב בתחנה סתם כך שלשת רבעי שעה. מישהו הראה לי היכן יש בית כנסת קרוב, התרחקתי מהכביש של רחוב מנחם בגין והתקדמתי לכיוון בית הכנסת. לפתע נשמעה קריאה. תושב השכונה ידידי הרה"ג ר' יוסף אהרן ז'ולטי ראה אותי, כשהוא נוסע במכוניתו. חזרתי בחזרה לכביש

של רחוב מנחם בגין ודיברתי איתו בחדווה. בעוד אנחנו מדברים, אני רואה את האוטובוס, קו 179, נוסע בכביש. ניפנפתי לנהג בתחינה והוא עצר לי. השעה היתה 12:44. 2 דקות פחות מהרבע שעה שביקשתי שהאוטובוס יבוא. והנה אם הייתי ממשיך בדרכי לבית הכנסת והרב ז'ולטי לא היה עוצר אותי, לא הייתי רואה את האוטובוס. אגב: באוטובוס נסעו רק 3 אנשים מלבדי. הנהג אמר לי שיצא ב12. כאשר ידוע לי שהאוטובוס של 12 עבר כבר מזמן. ואיך יתכן שהאוטובוס ייסע עד 'גני הדר' במשך 44 דקות, כשעליו רק 3 נוסעים? תעלומה...

וזה לא הכל. היו עוד כמה ניסי השגחה פרטית אישיים, כבר במהלך השבוע החולף. לא הכל ראוי לפרט בפני כל קוראי העיתון...

על הפסוק "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כְּתֹב זֶאת זְכָרוֹן בְּסֵפֶר" (שמות יז, יד) כותב האבן עזרא: "שאמר בספר, הוא ספר התורה, או ספר אחר היה להם ויקרא להם ספר מלחמות ה' ". וכך כותב האבן עזרא על הפסוק "עַל כֵּן יֹאמֶר בְּסֵפֶר מִלְחָמַת ה' בַּמְדַּבֵּר פֶּרֶק כֹּא, (יד): "ספר היה בפני עצמו, ושם כתוב מלחמות ד' בעבור יראיו. ויתכן שהיה מימות אברהם, כי ספרים רבים אבדו, ואינם נמצאים אצלנו".

זאת אומרת שהיה לבני ישראל ספר שנקרא 'ספר מלחמות השם', בו הם כתבו את ניסי השי"ת עמהם במלחמותיהם.

במוצ"ש האחרון שוחחתי על כך עם הרב טאוב, ששלח לי את הקונטרס. הוא ציטט לי את דברי רבנו הגאון רבי עקיבא איגר זיע"א, שביאר בדרשתו את הפסוק "זובח תודה יכבדני ושם דרך אראנו בישע אלוקים" כי מי שזובח תודה, כלומר - מכבד את ה' בכך שהוא מודה לו על הטובות והישועות שעשה עמו, הרי שבכך הוא יוצר דרך לישועות אלוקות נוספות שייעשו עמו בעתיד. (דרושי וחידושי רבי עקיבא איגר על התורה, ירושלים: דעת סופר, עמ' רלט).

הרב טאוב הוסיף וסיפר לי שכאשר הגיע עם הקונטרס להגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, יצא הרב שליט"א מגדרו בהתפעלות גדולה, כתב מכתב ברכה וביקש להודיע לו כשהחוברת תצא לאור. אז רכש הוא 200 עותקים, נשא על כך שיחה בבית הכנסת וחילק לרבים את הקונטרס. "אברך מרמת אלחנן סיפר לי שהגר"י זילברשטיין שליט"א פגש אותו בערב יום כיפור, הביא לו את הקונטרס ואמר לו: "תתחיל לכתוב את הניסים שהקב"ה עושה איתך ותראה עוד ועוד ניסים", מספר הרב טאוב. תנסו.

פקחו עיניים ולב. תכתבו. ותראו בס"ד ישועות. ניתן גם לשתף אותי ובל"ג נפרסם בעיתו ובזמנו.

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

"מה שהכי מעניין זה שדווקא בתקופת הקורונה נפתחו בביתר שיעורים רבים של דף היומי בהלכה' ולא נסגר אפילו לא שיעור אחד"

אחראי השיעורים של 'הדף היומי בהלכה' בביתר עלילית ויישובי הסביבה, הרב דוד לובין, מספר על הפעילות המיוחדת בימי הקורונה

יעקב א. לוסטיגמן

קשה כל כך יתפרק לנו מול העיניים, נאלצתי לצאת ולנדוד בין השיעורים, תוך שמירת ההנחיות כמובן, ופשוט התחלתי להופיע בתדירות גבוהה מאוד, לחזק את הלומדים, לדרבן את מגידי השיעור להתמיד למרות הקושי הרב וחוסר ההיענות מצד הציבור לפעמים.

"כיום, אחרי קרוב לשנה של התמודדות עם הגלים ההולכים והבאים של הקורונה, אנחנו זוכים לסכם את התקופה בסיפוק רב ולומר שלא רק שלא נסגרו לנו שיעורים, אלא שאפילו נפתחו כמה שיעורים חדשים בסייעתא דשמיא, וזה לא דבר מובן מאליו". הרב לובין מציין כמה שיעורים מעניינים במיוחד: "יש לנו שיעור בחדר המלמדים של ת"ת ערך חיים בעיר שמתקיים מדי יום כבר מספר שנים ברציפות, יש שיעור קבוע בשעה 3:00 לפנות בוקר בבית המדרש של ברסלב בעיר, יש שיעור בבית מדרש של קרלין בשעה 5:30 לפנות בוקר, ויש לנו שיעור דף היומי בהלכה בישיבה מיוחדת של צעירים מצוינים ומיוחדים במינם".

שיעור מעניין נוסף עליו מצביע הרב לובין הוא השיעור המתקיים בסייעתא דשמיא מדי יום במתמידים של קהילת הפרושים, ובו משתתפים כ-30 ילדים בלעה"ר.

"שני השיעורים הבולטים ביותר בביתר", אומר הרב לובין, "הם השיעור שמוסר הגאון רבי ישראל ברזובסקי שליט"א רב קהילת חסידי סלונים בעיר ובנו של כ"ק אדמו"ר מסלונים שליט"א, וכן שיעורו של הגה"צ רבי אברהם ישעיהו גראס שליט"א, רב בית המדרש האלמין בעיר, ובנו של כ"ק אדמו"ר מהאלמין. בשני השיעורים הללו משתתפים עשרות רבות של שומעים, ובחסדי שמים המספרים רק הולכים וגדלים למרות הקשיים והאתגרי השעה".

כבר שנים רבות עוסק הרב דוד לובין בפתיחה ותחזוק של שיעורי 'הדף היומי בהלכה' מטעם ארגון 'דרשו'.

הרב לובין מאתר מקומות שבהם ניתן להקים שיעור, הוא בוחר את מגידי השיעור המתאים ולאחר מכן מלקט את משתתפי השיעור, ו"מושך אותם באוזניים", שיבואו להשתתף.

כך, אחרי חודש או חודשיים, הופך השיעור לקבוע ומתקבצים משתתפים נוספים מהסביבה, או אז מתפנה הרב לובין להקמתו של שיעור נוסף.

"זכתה ביתר ובחסדי שמים יש פה בעיר כ-80 שיעורי 'דף היומי בהלכה' שמתקיימים מדי יום, חמש פעמים בשבוע", מספר הרב לובין.

"בשנים כתיקונן, שיעורים נפתחים ונסגרים, יש מעין תנועת 'ספירלה', כשיש עליות ומורדות, ובסייעתא דשמיא המגמה הכללית היא עלייה. כמובן שהירידות הללו מגיעות בתקופות שלומדים הלכות מורכבות יותר או מעשיות פחות. בתקופה של לימוד חלק ד' של המשנה ברורה יש פחות התלהבות בקהל, ובחלק ג' יש היענות גבוהה מאוד.

"כשהחלה תקופת הקורונה, הבנו שמדובר באתגר לא פשוט. שיעורים רבים נסגרו באופן זמני כשהיה הכרח לסגור את בית הכנסת, וכשהנחיות היו מחמירות מאוד.

"היו שיעורים שהמשיכו למרות הכל, ובכל קהילה נהגו אחרת בעניין זה, אבל גם השיעורים שנסגרו, המשיכו דרך הטלפון והיו גם כמה שיעורים שהתקיימו בשיחות מצולמות על ידי תוכנית ה'זום'.

עד היום יש עוד כמה שיעורים בביתר שמתקיימים בדרך זו. "לנוכח החשש הגדול שכל מערך השיעורים שעבדנו עליו

077-2222-666 או ***4992**

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

וכשאומרים לך שכאן זה לא משפחת לוי אלא משפחת כהן, את תתחילי לצעוק עליהם 'מה החוצפה הזו למה זה לא משפחת לוי, עד שטרחתי לבוא לכאן אתם אומרים לי שאינכם משפחת לוי', וכי שייך לטעון כזו טענה!?

מעשה שסיפרו הגרב"צ פלמן זצ"ל, כפי שנשמע מפי המגיד מישרים הג"ר מנחם שטיין שליט"א

הבחורה ראתה שהשאלה היא אמיתית, והחזון איש רוצה לקבל תשובה, התחילה להשיב בהיסוס מה ואמרה, "אני אדפוק בדלת הראשונה בבנין, וכשיפתחו אני אשאל אותם, האם כאן משפחת לוי". החזון איש קבל את תשובתה והמשיך בשאלה: "ומה תעשי אם יענו לך שכאן זה לא משפחת לוי, אלא משפחת כהן?" השיבה הבחורה: "אשאל האם גרים כאן בבנין משפחת לוי.

מעתה המשיך החזון איש ואמר: "תארי לך שאת דופקת בדלת הראשונה, וכשאומרים לך שכאן זה לא משפחת לוי אלא משפחת כהן, את תתחילי לצעוק עליהם 'מה החוצפה הזו למה זה לא משפחת לוי, עד שטרחתי לבוא לכאן אתם אומרים לי שאינכם משפחת לוי', וכי שייך לטעון כזו טענה?! בודאי שלא! מה יש לצעוק על כך שאינם משפחת לוי, משפחת לוי גרים בקומה העליונה, ובקומה הראשונה גרים משפחת כהן, מי שרוצה לפגוש את משפחת לוי עולה למעלה ומגיע אליהם, ואין שום סיבה לכעוס ולצעוק על כך".

ענה, פנה החזון איש אל הבחורה ואמר, "תדעי לך, ברגע שמציעים לך שידוך מסוים, ואת שומעת תשובה שלילית מהצד של הבחור, הפשט בזה הוא שהשידוך הזה הוא לא השידוך שלך! את צריכה להתחתן עם אחד שנניח קוראים לו לוי ולא כהן. ואם היתה הצעה של כהן, הוא אמר לך תשובה שלילית האם שייך לצעוק עליו למה אתה כהן ולא לוי? להיפך, את צריכה להודות שברוך ה' לא התחתנת עם מישהו שהוא לא השידוך שלך. אין בזה שום ראייה שאת יותר טובה או פחות טובה ממה שאת באמת בעצמך, אלא פשוט זה לא השידוך שלך! ברגע שיבוא השידוך שלך - שיבוא הבחור ששמו לוי, תראי שהשידוך ירוץ במהרה ולא תהיה שום תשובה שלילית".

ובאמת כך הווה, בשעה שהגיע השידוך המיועד לאותה בחורה, לא היו בו שום עיכובים ובזמן קצר התנהלו העניינים עד שזכתה להיות כלה בשעט"מ.

מעשה היה בבחורה טובה, ממשפחה טובה, וכאשר הגיעה לתקופת השידוכים כל שידוך שהוצע לה לא התקדם לשלב המעשה, אלא בדרך כלל, הבחור לאחר פעם או פעמיים היה מוריד את ההצעה הזו בתירוץ כזה או אחר, וכך עברה במשך תקופה ממושכת הרבה הצעות וכולם לא חפצו בה. הרגשתה של הבחורה היתה מאוד פגועה מהמצב הזה, שכולם אינם חפצים בה, ובזמן שיתר בנות גילה, כל אחת בזמנה מוצאת את זיווגה, הרי היא נשארת בודדה וגלמודה וכולם דוחים אותה השכם והערב.

יום אחד החליטה במר ליבה להיכנס אל החזון איש, ולבכות לפניו על מצבה, אולי מתוך החדר הקדוש הזה תבוא לה הישועה, באיזו ברכה או הבטחה. ואכן כך עשתה. נכנסה אל החזון איש וספרה לו על מצבה, כשהיא בוכה לפניו ואומרת "האם באמת אני כל כך גרועה, כזאת כלומניקית, שכולם לא רוצים אותי?" החזון איש שמע בקשב רב את דבריה, וכשגמרה לשפוך את שיחה לפניו, פתח את פיו ואמר לה בצורה שלווה ורגועה, "אני רוצה לשאול אותך משהו, אבל תעני לי על כך תשובה אמיתית".

וכך התחיל בדבריו ואמר - "אם למשל, אני רוצה לשלוח מכתב למשפחת לוי מרחוב רבי עקיבא 35, ואני אמסור לך את המכתב, וכאשר תעברי ברחוב הזה תעלי לביתם ותמסרי להם את המכתב. ואת הולכת ומגיעה לבנין הזה, ואת רואה שמדובר בבנין גדול עם הרבה דיירים ואין בו תיבות דואר שכתובים בהם שמות הדיירים וכשאת מתחילה להתבונן בדלתות את רואה שגם ברוב הדלתות לא כתוב שם המשפחה, מה תעשי כדי למצוא את משפחת לוי?".

החזון איש סיים את שאלתו והמתין לתשובת הבחורה. הבחורה היתה נבוכה מהשאלה שפתאום החזון איש שואל אותה, שלכאורה אינה קשורה לנושא ושתיקה במבוכה. החזון איש ראה שהיא לא משיבה, פנה אליה שוב ואמר: "אני רוצה לדעת מה את עושה במצב כזה, איך תמצאי את ביתם של משפחת לוי?"

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

"שבת?", שאגה בעלת הבית בכעס. "תתפרי או שאני זורקת אותך מהבית, כאן ועכשיו!" הנערה סירבה, ובעלת הבית זרקה את הנערה האומללה, כשהיא חסרת כל, בודדה בעולמה

סיפור מופלא, המעובד מתוך 'מסילות בלבנם' אותו סיפרה הגב' בקרמן על מסע טלטוליה בימי השואה

הרי היא בת 19 בלבד, עזובה וגלמודה, בעיצומה של מלחמה. ובכל זאת, היא אינה יכולה לוותר על שמירת שבת גם בסביבה נוכרית לחלוטין...

יום שבת אחד בשעת הבוקר. הנערה מתחבאת תחת אחד השטיחים כמדי יום, ואז נזכרה בעלת הבית, כי עליה לצאת לשוק אך מעילה נקרע, ואין לה מעיל אחר. בלית ברירה הגיפה את התריסים באמצע היום, הרימה את השטיח מתחתיו הוחבאה הנערה, וביקשה ממנה לצאת. "הנה המעיל שלי", לחשה, "אני חייבת לצאת, והשוול נקרע."

אני יודעת, שזה מסוכן להוציא אותך ביום, אבל אין לי ברירה. הזדרזי לתפור את השוול". הנערה בתגובה אמרה: "אני מתנצלת, אינני יכולה. אני נורא עייפה, אולי אעשה זאת בערב?". "אני חייבת לצאת. תתפרי עכשיו!", דרשה בעלת הבית. הנערה לא נכנעה. "אני לא יכולה, כואבת לי היד מאמש. אולי תיקחי מעיל אחר? אני אתפור בערב, מבטיחה!" - "חבל על הוויכוח! כל רגע שאת בחוץ, מסכן את חיי שתינו". והנערה גמגמה: "אני יהודייה, אסור לי לעבוד בשבת. עד עתה הייתי עובדת כפול ביום חמישי בלילה, כדי להספיק את ההספק של ליל שבת. אסור לי לעבוד בשבת!".

"שבת?", שאגה בעלת הבית בכעס. "תתפרי או שאני זורקת אותך מהבית, כאן ועכשיו!". הנערה סירבה, ובעלת הבית זרקה את הנערה האומללה, כשהיא חסרת כל, בודדה בעולמה, ורק כדי לזכות לשמור את השבת. היא צעדה בשבילים שמסביב לכפר. שם ראתה שדה חיטה, ובו התחבאה, כשהיא מפזמת שירי שבת. לפתע, שמעה מישהי קוראת בשמה. הקול הלך והתקרב, ואז חזר והתרחק. להפתעתה לא היה גבול, הייתה זו בעלת הבית, שהתרוצצה בשבילים, מחפשת אחריה. מיד כשראתה אותה, התנפלה עליה בחיבוק חם, ואמרה: "אין לך מושג מה קרה. דקות ספורות אחרי שעזבת נשמעו בדלת דפיקות חזקות. כשפתחת, פרצו פנימה נאצים מלווים בכלבי גישוש. הם הביטו בי בבוז ואמרו: 'וכי חשבת, שלא נדע שאת מחביאה יהודים? היכן הם? נמצא אותם ונירה בהם, וגם אתך נתחשבן'. מישהו הלשין עלי. אבל הייתי רגועה. הם הפכו את הבית וגם דקרו את השטיחים בסכינים ארוכות ומחודדות, כדי שאם תהיי מתחתיהם - תצעקי מכאבים וימצאו אותך. אחרי דקות ארוכות, שלא מצאו דבר, עזבו את הבי". "נותרתי המומה, מול בית הפוך, ואינני מעכלת את הנס,

היה זה בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, כשכוחות הרשע של גרמניה הנאצית העלו בדם ואש את יבשת אירופה, מנסים לכלות כל שם ושארית לעם היהודי. לקראת סוף שנת ה'תש"א, פלשו הגרמנים לשטחי ברית - המועצות, וכבשו את ליטא. הגויים הליטאים ששנאתם ליהודים הייתה עצומה גרמה לכך שהם הלשינו על היהודים וכך נרצחו ונטבחו מאות יהודים בטלז, שהייתה עיר מחוז בצפון מערב ליטא, והיתר רוכזו בתוך גטו צפוף ומחניק.

בין מאות היהודים שהצטופפו בגטו, הייתה נערה שנשאה את שם המשפחה בקרמן. כשהחליטו הגרמנים להעלות באש את הגטו על יושביו, ולחסל את היהודים ששכנו בו, הצליחה להימלט ברגע האחרון מן הגטו הבווער. כבת 16 בלבד הייתה, כשנמלטה מטלז, וחיפשה מקום בכפרים הסמוכים. מהר מאוד גילתה, כי הכפריים המקומיים שונאים יהודים ומסרבים לארחם, מה עוד שהשלטון הגרמני אסר זאת בכל תוקף ואיים בעונש מוות... למרות זאת, הצליחה להתגלגל מבית לבית, מזדהה כפליטה ליטאית אומללה, המבקשת מזון ומחסה. היא לא גילתה, כי היא יהודייה ונאלצה להתחכם, כדי שלא לעבור על איסורי תורה בשהותה בין הנוכרים. כך במשך שלוש שנים.

כשהייתה בת 19, הגיעה לכפר קטן, והתקבלה בבית משפחה נוכרית, שחפצה להשתמש בשירותיה, בתמורה לאירוח ביתי ותנאי חיים נוחים, להם לא זכתה שנים ארוכות. בני המשפחה היו מודעים לסכנת אירוחה, שכן נודע להם, כי היא יהודייה, ולכן החביאו אותה בשעות היום בארונות הבית, ובחורים ברצפת הבית שכוסו בשטיחים, ורק בלילה, הורדו הווילונות ונאטמו התריסים, ואז יצאה לשרת את המשפחה...

אחת המשימות שהוטלו עליה מדי ערב, הייתה לתפור ולסרוג, לפי הספק קבוע. תיקון בגדי בני הבית שנקרעו, סריגת סוודרים מחממים, יצירת מעילים טובים ומגנים מהחורף הקר וכו'. מדי ערב הייתה עובדת על תיקוני התפירה והסריגה, וזוכה באירוח נאות ונוח, במיטב התנאים האפשריים... אך על דבר אחד לא הסכימה לוותר: על הזכות לנוח ביום השבת, תוך שמירת שבת מלאה ללא פשרות. כיוון שעיקר שעות עבודתה היו בלילה, הצליחה ליזום תחבולה גאונית: ביום חמישי בלילה, הייתה תופרת וסורגת את מלוא ההספק גם עבור ליל שבת. בשעת בוקר הציגה את ההספק הכפול מליל שישי, כך שלא נודעה התחבולה... זה לא היה קל,

את נפשה לשלל. בהתרגשות קראה ואמרה: 'יום השבת הוא מתנה, הוא השמירה הטובה ביותר. אף אני לא ידעתי כמה גדול כוחה לשמור, להגן ולהציל'... לא בכדי אותיות "בראשית" הן "ירא-שבת"

(מסילות בלבבם // ליקוטי שמואל)

שקרה לי. לו היית נכנעת לדרישותיי ומוותרת על השבת שלך, היית נרצחת בידיהם האכזריות, וגם אני לא הייתי נשאת בחיים! איזה כוחות נפלאים יש לכם היהודים, שבדיוק ברגע הנכון יש לכם משהו, שמגן עליכם!", סיימה המארכת בהתפעלות... הנערה רק עתה הבינה, כי העמידה על שמירת השבת, הותירה

תזכורת: השבוע יתקיימו אי"ה המבחנים של 'דרשו' כדלהלן

יום שישי י"ז בטבת פרשת ויחי

[מבחן מסכם 3 קנין תורה דף היומי - יום שישי כ"ד בטבת פרשת שמות]

קנין תורה - 12: פסחים ט. - לח:

קנין משניות - 12: שביעית ב' ג' - ד' א'

הדף היומי בהלכה 70:

מ"ב: סימן תקל"ז עד סימן תקמ"ה

מוסר: אהבת חסד חלק ב' פרק כ"א "גם אם הוא ממציא" עד חלק ג' פרק ג' "עוד איתא בשו"ע"

קנין חכמה 12: ארחות צדיקים שער השמחה "הביטחון השביעי" עד שער הקנאה "ומי שנוהר שלא יקנא"

דף הכולל 10: שבת שבת קכב. - קמא:

מסכם 3 קנין תורה דף היומי: עירובין כג. - פסחים לח:

על דא ועל הא

המכתב הונח על שולחן הנשיא יומיים לפני סוף חנוכה. טראמפ קורא את המכתב ועיניו זולגות דמעות. הוא קורא לבת שלו ומבקש ממנה - תקראי לי את המכתב, אני לא מסוגל לקרוא

בקשה של ילד יהודי

להביא את הנשיא לבית החולים... קשה שבעתיים. וחופץ מזה, רק סידורי האבטחה והתיאומים, זה כבר יעלה מעל ל- 10,000 דולר... החליטו שאין מצב. הילד מתעקש, אני רוצה לפגוש את הנשיא ולבקש ממנו בקשה. הדברים הגיעו לאזני ראש הארגון, הוא התקשר לילד והציע לו פשרה... נכתוב על דף את מה שאתה רוצה לבקש מהנשיא, ואני מבטיח לך הבטחה אישית, תוך שבוע המכתב יונח על שולחנו של נשיא ארה"ב.

הילד בן ה-9 מתיישב לכתוב, וכך הוא כותב: לכבוד הנשיא דונלד טראמפ. אני מאוד מעריך אותך ובפרט את המאמצים שאתה עושה למען עם ישראל. דע לך אדוני הנשיא, אני לא יודע את עיתי, ייתכן שכאשר תקרא את המכתב, כבר לא אהיה בין החיים. אבל מאוד מפריע לי שיש יהודי שנשפט, רובשקין שמו,

בארה"ב יש יהודי, גבאי צדקה בשם הרב פרידמן. ליהודי הזה היה בן חולה בן 9, שהמצב שלו היה סופני. יש ארגון של גויים בארה"ב שנקרא 'למלא משאלה'. המטרה של הארגון הוא למלא את משאלת לבם של כל הילדים שנמצאים במצב סופני בסכום של עד 10,000 דולר. יש ילדים שהולכים לדיסנילנד, יש כאלו שרוצים לטוס מעל למפלי הניאגרה, ויש שרוצים לטייל בספארי שבאפריקה.

בחנוכה תשע"ח, נציגי הארגון הגיעו לבית החולים אל הילד היהודי הקטן בן ה-9, ושאלו אותו מה משאלת לבו? ענה להם הילד: אני רוצה לפגוש את נשיא ארה"ב דונלד טראמפ. מאחר והמצב של הילד היה קשה, והוא היה חייב להיות מחובר למכשירים בבית החולים, קשה מאוד היה להוציא אותו משם.

ב-100 השנים האחרונות שום נשיא לא העניק חנינה לאסיר בשנה הראשונה למאסרו. אבל המכתב של הילד היהודי הכריע גם את הלב של מלך הגויים. תראו מה זה יהודי! ילד יהודי! מה היה מבקש ילד גוי? לחגוג על כל העולם וכמה שיותר הנאות. אבל ההנאה היחידה של הילד היהודי זה לעזור ליהודי אחר ממדינה אחרת שהוא מעולם לא פגש או ראה... עם זו יצרתי לי!

(אפריון שלמה // ליקוטי שמואל)

והוא הואשם על לא עוול בכפיו, בסה"כ הוא רצה להרים את קרן הכשרות בישראל. הוא נידון ל-28 שנות מאסר על לא כלום. יש לו אישה ו-7 ילדים, ביניהם ילד חולה. כל מה שמעסיק אותי כשאני שוכב על מיטת חולי, זה כמה הילדים מחכים לאבא שלהם שכבר יחזור... אני מתחנן לפניך בדמעות, חוס עלי ותעניק לו חנינה. המכתב הונח על שולחן הנשיא יומיים לפני סוף חנוכה. טראמפ קורא את המכתב ועיניו זולגות דמעות. הוא קורא לבת שלו ומבקש ממנה - תקראי לי את המכתב, אני לא מסוגל לקרוא.

על דא ועל הא

אחרי כמה פעמים שהרב הגיע לבית המשפחה, הוא שם לב שכל פעם כאשר מכשירים את העוף בביתם, בפניה על השיש דולקים שתי נרות. הרב מעולם לא שמע על מנהג שכזה, והוא שאל את האמא: מה פשרם של הנרות?

"לא עם הארץ חסיד"

והיא השיבה לו: רב נכבד, אני לא זזה מן המסורת המשפחתית כהוא זה. כפי שאמי הייתה מכשירה את העופות וגם אני מכשירה, כך, כמו שהיא הדליקה נרות בזמן שהיא הכשירה את העופות, גם אני מדליקה נרות בזמן ההכשרה!

ניסה הרב להעמיד אותה על טעותה, באומרו: ההורים שלך הדליקו נרות, משום שבזמנם עדיין לא הייתה תאורה טובה, אולם כיום, כאשר ישנו אור מהחשמל, אין צורך בהדלקת נרות. אוי, נענתה האשה ואמרה באנחה, כבוד הרב, 'הנרות הללו שאנו מדליקים', זה לא בשביל אור... הנרות האלה הם לעילוי נשמת התרנגולת...

מי יודע כמה נרות הייתה האשה הזו מדליקה כשהיא הייתה מכשירה בשר בקר... אבל זה לא ממש מצחיק, כאשר נסתכל אל תוך עצמנו, איך שאנו נוהגים לפעמים.

לפעמים זה רק עונה למה שאומרים חז"ל (ירושלמי שבת א, ב) 'כל הפטור מדבר ועושהו - נקרא הדיוט', הוא מדליק נרות לעילוי נשמת התרנגולת, וכי מה בכך, אבל לפעמים זה חמור ביותר, מקרים בהם אדם חושב שהוא מקיים מצוה ולמעשה הוא עושה עבירה. לפעמים הוא משוכנע שהוא ממש צדיק, בעוד שהוא פשוט חוטא.

וכמו שרבינו האור החיים הק' מבאר את דברי המשנה (אבות ב, ה) "לא עם הארץ חסיד", בענין הזה, "שאסור לעם הארץ להתנהג בחסידות, שיעשה חומרות וגדרים כמנהג החסידים, כי לפעמים יעשה חומרא בדבר שהוא אדרבה עברייני". לכן חז"ל אומרים לו, ראשית כל, תלמד, ורק אחרי זה תדע איך להתנהג.

(משיעורי הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

סיפר אחד מן הרבנים העוסקים בקירוב לבבות בעיר תל אביב. הייתה משפחה שקצת קשה היה להגדיר את בניה כשומרי תורה ומצוות. בני המשפחה לא שמרו תרי"ג מצוות במלואם, אולם הם שמרו על מסורת היהדות באופן מסוים. היו מצוות שהם היו מקפידים בהם מאוד, ואחת מהם הוא הכשרת העוף לפני בישולו.

לא היה זה בימים בהם, כבזמנינו אנו, קונים עופות כשרים, 'גלאט כשר' חתום בהכשר הבד"ץ, כשהוא מוכן כבר לאכילה. אלא בימים עברו, כאשר היה צריך לקחת את העוף מן השוחט ולהכשירו. וכך היו עושים בני המשפחה ההיא, ונזהרים בכך באדיקות רבה.

אם המשפחה הייתה שופכת מלח בכמות גדולה, ואחר כך היא הייתה מדיחה את העוף כדת וכדין. ולפעמים, הייתה האמא מזמינה גם את אותו הרב, בעל המעשה, שיבוא ויראה האם היא מכשירה את העוף כראוי. הרב היה מגיע ומכריע אם הוא נעשה כהוגן.

הרב היה מקפיד להגיע אליהם בכל עת שקראו לו לשם כך, לאור תקוותו שהם יחזרו בתשובה, לשמור את קיום כל המצוות, ולהקפיד על קלה כבחמורה, והוא חשב, שמצוה זו של אכילת מאכלים כשרים, בכוחה להביא אותם לחיי תורה ומצוות מלאים.

אחרי כמה פעמים שהרב הגיע לבית המשפחה, הוא שם לב שמשום מה בכל פעם כאשר מכשירים את העוף בביתם, בפניה על השיש דולקים שתי נרות. הרב מעולם לא שמע על מנהג שכזה, והוא שאל את האמא: מה פשרם של הנרות האלו בעת הכשרת העוף? על מה זה ועל מה זה?

מספרים על גביר גדול שהגיע לרבו ושאל אותו "כמה צדקה צריך אני לתת? מיליון דולרים או אולי שניים או שלושה מיליונים?..."

שיחת הכנה לימי השובבי"ם במיוחד ל'לקראת שבת', להלהיב לבבות נרדמים מפיו של כ"ק אדמו"ר מ'תולדות משה' שליט"א

הנה קרבים ובאים ימי השובבי"ם, אשר המה ימי תיקון, והחל ממוצאי השבת, כבר מוטל על כל יהודי אשר נגעה יראת ה' אל לבו להתחיל בעבודת הקודש של ימים מיוחדים אלו, אשר נתן לנו הקדוש ברוך הוא ברוב חסדו, לתקן מעשינו ולכפר על כל עוונותינו.

ובאמת התשובה של ימי השובבי"ם היא גבוהה ואמתית יותר מהתשובה של עשרת ימי תשובה, כי בעשרת ימי תשובה רוצה כל אחד ואחד לכפר על חטאיו ולהיכתב ולהיחתם לחיים טובים, אבל בשובבי"ם התשובה נעשית לאחר שכבר נחתם הדין חותם בתוך חותם, וכל עבודת התשובה נעשית אך ורק לשם שמים בלי שום פניות וכוונות צדדיות.

וכבר הורונו חז"ל מה היא עבודת התיקון: "למד דף אחד, ילמוד שני דפים". היינו להכניע את היצר, להקריב עוד קצת מהזמן הפנוי או מהעיסוקים האחרים למען לימוד התורה וקיום מצוותיה, וכל אתכפיא שאדם כופה את עצמו למען הקב"ה, היא צעד נוסף של תיקון וכפרה על חטאיו.

והנה בפרשתנו נאמר "יִשְׁשַׁכַּר חֲמֹר גֵּרָם רַבֵּץ בֵּין הַמְּשֻׁפְּתִים", ואמרו בספרים הקדושים שממה גורם לנו ש'יש שכר'? חמור גרם. החומר והגשמיות הוא הגורם לכך שנזכה לקבל שכר על כך שהתגברנו על התאוות הגשמיות.

(המאמר המלא יפורסם א"ה ביום חמישי בגיליון ובמייל של 'לקראת שבת')

יִשְׁשַׁכַּר חֲמֹר גֵּרָם רַבֵּץ בֵּין הַמְּשֻׁפְּתִים.

מספרים על גביר גדול שהגיע לרבו ושאל אותו "כמה צדקה צריך אני לתת? מיליון דולרים או אולי שניים או שלושה מיליונים?..."

"השיב לו הרבי שאחרי שהוא מתחיל להרגיש שכואב לתת את הסכום הזה, אז מתחילה המצווה. כל עוד זה לא כואב לו להוציא סכום כזה של כסף מהכיס, לא עשינו שום דבר. הרי הקב"ה לא חסר לו אוצרות כסף וזהב לרוב, הוא רוצה מאתנו את ההקרבה, את הנכונות שלנו לתת כשזה כואב לנו בכיס.

"לפני שנים נסעתי בדרכים, והנה ראה אותי יהודי מהלך בבגדי אדמו"רות כמנהג אבותי, והכה בי בלשונו: "את כל זה, בגדי האדמו"רות אתה עושה למענך", אמר לי, "ומה אתה עושה בשביל הקב"ה?..." אודה ואבוש שלא היה לי מה להשיב לדבריו, שהרי באמת את ה'מצוות' האלו קל מאוד לקיים, וכעין זה גם לגבי נתינת הצדקה, אדם עשיר שחפץ בכבוד כמובן שיתרום ממעותיו לצדקה, אבל לפני שזה מתחיל לכאוב לו, הרי הוא עושה זאת בעיקר למען עצמו.

עיקר קיום המצווה הוא כשאנו מתאמצים במקום שבו הדבר כואב לנו, וזוהי עבודת ימי השובבי"ם, לכופף את הטבע הגשמי, לכופף את הרצונות האישיים, להתגבר על הנטייה הטבעית ועל התאוה הבהמית.

קול העם

"מאז שהתחלנו להביא את עלוני 'לקראת שבת' הביתה, האווירה מרוממת יותר, שבתית יותר"

הרב אבנר נגאר, מסביר למה הוא אוהב לקרוא את 'לקראת שבת' באופן מיוחד

ולכן נאלצנו להשיב פניו ריקם, אבל פטור בלא כלום אי אפשר, אז ביקשנו ממנו לשמוע מדוע העלון חשוב לו כל כך, ומדוע טרח להגיע עד למשרדי 'דרשו' כדי לחפש אחריו.
"מי שהכיר לי את העלון הזה, היה בני", מספר הרב נגאר.

יעקב א. לוסטיגמן

את הרב אבנר נגאר, תושב רמות בירושלים, תפסנו 'על חם', בשעה שנכנס למשרדי 'דרשו' בחיפוש אחר עלון 'לקראת שבת'. היה זה בבוקרו של יום רביעי, עוד לפני הדפסתו של העלון,

הזה, כי הוא ממש משפיע על האווירה בבית. מאז שהתחלנו להביא את עלוני 'לקראת שבת' הביתה, האווירה מרוממת יותר, שבתית יותר. לפעמים אני מספר סיפור מהעלון בסעודת השבת, הבעיה שכולם כבר מכירים, כי כולם קוראים את העלון בזה אחר זה, מקצה לקצה, ובכל זאת, הסיפורים האלו שווים שנספר אותם שוב, שנחזור עליהם עוד פעם, פותחים את זה לדיון, לשיחה, זאת חוויה משפחתית מיוחדת במינה.

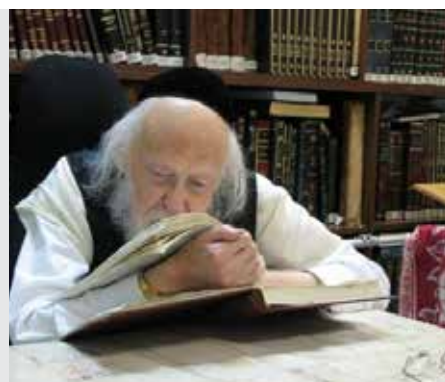
"האמת שיש היום שפע של חומרים ועלונים, אבל ב'לקראת שבת' יש שתי מעלות גדולות, גם שהוא מאוד מאוד נקי וכתוב בצורה מאוד עדינה עם הרבה מאוד רגש לכל דבר שבקדושה, וגם שזה לא שיש לך פה ושם סיפור יפה, אלא שכל העלון כולו, מתחילתו ועד סופו - פשוט מרתק, אתה יודע בוודאות שאתה הולך לקרוא סיפור מעניין, ואתה אף פעם לא מתאכזב..."

"הוא בא ואומר לי 'אבא, תראה איזה יופי'. התחלתי לדפדף ואורו עיניי. אילו סיפורים מרתקים, הווארטים והמסרים המשולבים בין לבין, מיוחדים במינם, והכי הכי אני אוהב את הכותרות. "אני מציע לקוראים, תעברו על העלון ותראו איזו אומנות של ממש מונחת בכותרות הללו. אם אתה קורא את הכותרת, אין סיכוי שלא תקרא את הסיפור כולו. בשורות אחדות היא מכניסה אותך לשיא המתח, מגרה את הסקרנות ברמה כזאת שאתה לא יכול לוותר..."

"השבוע הבן שלי חוזר מהשיבה לשבת, הייתי בצד הזה של ירושלים, והחלטתי לטרוח ולהגיע ל'הר נוף', כדי לקחת כמה עלונים, כדי שהבן שלי יינה, וגם כמה חברים בבית הכנסת שמאוד אוהבים את העלון, ולא תמיד מצליחים להשיג אותו. "באמת, יש לנו בסייעתא דשמיא תועלת גדולה מאוד מהעלון

יהלומים מגדולי ישראל

**הרב אלישיב הניח את ידו על השולחן,
וחייך לרגע. אחר כך התכופף לאוזנו של
הרב טויסיג ולחש כממתיק סוד: 'רוצה
עצה לגדול בתורה? אגלה לך סוד...'**

אגלה לך את סוד ההצלחה!

הרב טויסיג האזין בקשב. אחד מגדולי הדור מגלה את סוד הצמיחה בתורה ומי לא יאזין לכל מילה בקשב רב... 'כדי להצליח לגדול בתורה ולעסוק בה בהתמדה, עליך לחשוב כאילו נבחרת להיות רב בקהילה מכובדת, וכיוון שאינך כשיר עדיין - קיבלת שנתיים להתכונן לתפקיד החשוב. איך תנצל את השנתיים האלה? שאל בחיך...'

הרב אלישיב לא המשיך, כי כל מילה נוספת מיותרת. כשיש יעד מוגדר, כשהשאיפה ברורה, כשהרצון מקבל פנים, ציור ותמונה מוחשית - ההתמדה בתורה כבר נראית אחרת לגמרי. כי גם יהודי שלומד, גם יהודי העוסק בתורה, לימודו מקבל פנים איכותיות ורציניות הרבה יותר אם יש לו יעד מוגדר, אם הוא שואף להגיע לפסגה...'

היה זה בשנת תשכ"ה, בעת ששמו של הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל כבר נודע כגדול בתורה בקנה מידה עו למי, כדיין מומחה, כפוסק מובהק וכדמות מופת. עם תלמידי החכמים הדבקים בו ומתאבקים בעפר רגליו נמנה הגה"צ רבי שמואל טויסיג זצ"ל, שלא פעם היה בא לביתו לשמוע עצה ותושיה, דברי תורה וחידושים מאירי עיניים.

זמן קצר לאחר נישואיו של רבי שמואל, החליט להיכנס לרב אלישיב ולשאול את השאלה המרכזית ביותר בחיים. הוא פנה לענק התורה וביקש עצה לגדול בתורה...'

הרב אלישיב הניח את ידו על השולחן, וחייך לרגע. אחר כך התכופף לאוזנו של הרב טויסיג ולחש כממתיק סוד: 'רוצה עצה לגדול בתורה? אגלה לך סוד...'

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

הפקיד שהבין מיד כי האיש שיושב לפניו אינו סוחר גדול, בלשון המעטה, שאל אותו כמה כסף יש בידו שהוא מבקש לקנות באמצעותו דירת יוקרה: "20 אלף שקלים!", השיב האיש בגאווה

על חשיבות התפילה להצלחה בלימוד התורה, ולהצלחתם של הצאצאים

יעקב א. לוסטיגמן

ותעל שועתם אליהאלקים

של שטרות שהגיעו לכדי 20 אלף שקלים.

כשצורר כספו בידו ניגש האיש למשרדי המכירות של פרויקט היוקרה במתחם שנלר שבשכונת גאולה בירושלים ובקש לקנות דירה.

הפקיד שהבין מיד כי האיש שיושב לפניו אינו סוחר גדול, בלשון המעטה, שאל אותו כמה כסף יש בידו שהוא מבקש לקנות באמצעותו דירת יוקרה: "20 אלף שקלים!", השיב האיש בגאווה. כבש הפקיד המנומס את חיוכו המלגלג, והסביר לאיש: "עם כזה סכום אתה יכול לקנות אולי את הידית של דלת הכניסה לדירה הכי זולה בפרויקט...".

תהה הלקוח התמים ושאל: איך ייתכן הדבר? הרי אני עובד כבר עשרות שנים כדי לצבור את הכסף הזה, מה קורה עם כל אותם אנשים אחרים? איך הם כן מצליחים לצבור ממון רב כל כך שיספיק כדי לקנות כאלו דירות יקרות?

"אתה צודק" השיב לו הפקיד, "גם אני עובד כבר שנים רבות ואין לי מספיק כסף כדי לקנות דירה יקרה כל כך. אם אתה שואל אותי, רוב האנשים שקנו כאן דירות הם עשירים בני עשירים, הם מקבלי עזרה מההורים או שירשו את כספם של ההורים, כך הם מצליחים לממן דירות יקרות כל כך".

כך הדבר גם לגבי לימוד התורה. התורה הרי יקרה מזהב ומפז, צריך לשלם מחיר יקר מאוד כדי לזכות לתורה, והמחיר הזה הוא מחיר של הקרבה מצד אחד ומחיר של תפילות מהצד האחר. חייבים להתפלל הרבה מאוד כדי לזכות לתורה, ולכן אנחנו צריכים להיות בבחינת 'יורשים'. אנחנו צריכים את התפילות של ההורים שלנו ושל הסבים והסבתות שהתפללו על נכדיהם וצאצאיהם וצאצאי צאצאיהם, שנהיה אנחנו וצאצאנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה...

התייצב פעם בחור צעיר בפני הרב מברסק זצ"ל, וסיפר לו שהוא זכה להיות נכדו של רבינו הגר"א. נעץ בו הרב מברסק מבט חודר ושאל: "ומה בכך שהנך נכדו של הגר"א, הרי מודדים את האדם לפי מעשיו שלו ולא לפי מעשי אבותיו?...".

אבל הבחור, שחכם היה, השיב תשובה ניצחת: "אם אני נכדו של הגר"א, הרי שכל התפילות שהתפלל הגר"א, כשאמר "ונהיה אנחנו וצאצאנו יודעי שמך ולומדי תורתך", נאמרו גם עלי, וממילא זכיתי שהגר"א מוויילנא התפלל שאזכה להיות תלמיד חכם.

נהנה הרב מברסק מתשובתו של הבחור, ואמר לו: "אכן רבותא גדולה היא להיות נכדו של הגר"א וכך להרוויח את תפילותיו".

את הסיפור הזה שמעתי מפיו של כ"ק אדמו"ר מתולדות משה, בשעה שכתבתי שיחה מפיו לעלון 'לקראת שבת', לפרשת ויחי.

באותו עניין שמעתי מפיו של המחנך הנודע הרב פנחס ברייער, שדיבר על עניין התפילות על הצאצאים וצאצאי הצאצאים שיזכו להיות לומדי תורה ויודעי שמו של הקב"ה, והסביר זאת על דרך משל...

מעשה באותו יהודי שבמשך שנים רבות קיבץ פרוטה לפרוטה, מתוך שאיפה עזה לקנות לעצמו דירה. עמל והתייגע, קיבל על עצמו כל עבודה מזדמנת, והסכים לבצע כל מלאכה אפשרית, ובלבד שיוכל לקנות דירה.

ביום מן הימים, כשהחלו המעות להצטבר ונראה היה לו שסכום מכובד בידי, פנה היהודי אל חלפן הכספים הקרוב, החליף את הכסף הקטן בשטרות, ויצא כשבידי חבילה מכובדת

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

כשאדם לומד להיות את 'הקורונה' הרוחנית' שלו לפי התסמינים האישיים שלו. הוא לומד להיות 'שמח בחלקו'

David Cohen/Flash90

יקותיאל יהודה גנזל

ואלמלא נבדקו - מעולם לא היו מתוודעים לנגיף המאיים השוכן בריאותיהם, רדום ומושבת.

איך קוראים לזה בלשונם של חז"ל? כשם שפרצופיהם אינם שווים כך קורונותיהם אינן שוות.

במה זה בדיוק תלוי, האם בסוג הדם או בחוסן המערכת החיסונית, האם במיקום בתור שרשרת ההדבקה או בכמות או גודל הנגיף שחדר - את כל אלה אשאיר לאנשים בעלי המצח החרוש והמיקרוסקופים הדיגיטליים, חוקרי הרפואה.

מה שאנחנו יכולים ללמוד מזה: שכל אחד הוא שונה. לגמרי שונה.

מעולם אי אפשר ללמוד מאחד על השני ולהשליך מאחד על השני. יש מי שלומד כל היום וכל הלילה, אשרי חלקו; ויש מי שלא מסוגל כי אם להקדיש עתים לתורה. יש מי שמסוגל להתפלל שעות ארוכות ויש מי שמתפלל במניין מסודר. יש מי שגדול במעשי חסד, והשני גדול במעשי צדקה. יש מי שפועל לזיכוי הרבים ויש מי שמחזק את עצמו ואת משפחתו. לעולם אל לנו לפזול אל השני ולנסות לחקות אותו. אפשר להסתכל על השני ב'קנאת סופרים' ולהגיד: "כמו שהוא מתאמץ ועושה הכל כדי לעשות את מה שביכולתו. כך גם אני אתאמץ ואעשה את כל אשר ביכולתי". אבל זאת צריכים לזכור, שאין כלל ואין הוראות-ציבור, ההישגים ברוחניות מתקדשים לפני האינדיבידואל, לפי כל אחד ואחד, כוחותיו ויכולותיו.

כשאדם לומד להיות את 'הקורונה הרוחנית' שלו לפי התסמינים האישיים שלו. הוא לומד להיות 'שמח בחלקו'. וכפי שספרי החסידות לימדונו: צריך להיות 'שמח בחלקו' גם רוחנית.

ככל שהקורונה מייצרת מוטציות מתחדשות, כך גם צעות "תובנות קורונה" חדשות. וגם כשאני חושב בייאוש שזהו, מוצו התובנות הרוחניות-אמוניות של הקורונה, גרורותיה, השלכותיה, תסמיניה ונוזקיה. בכל זאת אנו נמצאים בנקודת זמן תקדימית והיסטורית של סָגָר על סגר על סגר הוסגרנו. אבל מסתבר שהמוח היהודי ממשיך לייצר 'מוסר השכל'.

כמו ההברקה הבאה אותה השמיע באוזני ידד וגרפיקאי מוכשר (ובעצמו כותב בחסד עליון), הרב מנשה הורביץ, בעלז'ער חסיד מבית-שמש.

והרי היא לפניכם:

במבט על תקופת הקורונה והדבקותיה האפידמיולוגיות (משעשע אותי מדי פעם לחשוב על האיש שהמציא את המילה המורכבת הזו), נגלה שהקורונה לא תקפה את הציבור כולו בצורה אחידה. הקורונה הגיעה לכל אחד מהנדבקים בה, באריות צלופן אישית ושונה. היא פגעה בנדבקים באופן אישי ואינדיבידואלי. יש מי שסבל מרורות מהקורונה, צרות וייסורים, אשפוז והנשמה (וישנם רבים שהקורונה גם היתה שליח הא-ל להעלותם אל עלמא דקשוט); יש מי שהקורונה השכיבה אותה במיטה מבלתי יכולת לזוז ויש מי שהיא רק הותירה בו חולשה או עייפות או חולשה ועייפות גם יחד. יש מי שאיבד לפרק זמן את חוש הטעם או את חוש הריח או את חוש הטעם והריח גם יחד. יש מי שהשתעל, יש מי שהרגיש מחנק, יש מי שקדח מחום. ויש גם כאלה שלא הרגישו כלום

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

וברוב גאונותו ובקיאותו מטייל היה בכל הש"ס ובשאר חלקי התורה בשליטה מלאה שהיתה מפליאה מאד אוזן השומעים, והיה ממלא את ימיו ולילותיו באהבת התורה

הרה"ק רבי מרדכי חיים מסלאנימא זי"ע

התלמידים מעוצם חריפותו וגאונותו כאחד. גם כשביקר הרמ"ח בחו"ל היו מחשיבים אותו שם, והיה להם דרך ארץ ממנו לא רק בגלל שהיה בנו של הרי"ל אלא מפני שעמדו על טבעו וראו את גודל ידיעתו ועומק הבנתו בתורה. היו שם חריפים גדולים בתורה כמו הגה"ח רבי משה מידנער ז"ל ואביו רבי יעקב לייב ז"ל, והם היו אוהבים לשוחח עמו בסוגיות עמוקות שבש"ס.

(מזקנים אתבונן ח"ב, עמ' קמה)

הרה"ק רבי מרדכי חיים מסלאנימא זי"ע נולד לאביו הגדול הרה"צ רבי יהודה לייב קאסטילניץ זצ"ל בר"ח תמוז תרכ"ח לפ"ק. בשנת תרל"ז בטרם עלה עם אביו לארץ ישראל בפקודת רבו מרן היסוד העבודה, נכנס לקודש פנימה להיפרד ממרן היסוד העבודה, וכשהגיע לא"י קבע את מושבו בעיר טבריה, עבר לגור בצפת ואח"כ חזר לטבריה עד לשנת תרצ"ח, ובשנה זו העתיק את מושבו לעיר הקודש ירושלים עד לפטירתו בי"ב טבת תשי"ד. ושם מנוחת כבודו בהר המנוחות בחלקת הרבנים.

וקראו לפניו

הרה"צ רבי יעקב מאיר שכטר שליט"א מספר: זכרתי ימים מקדם, בן חמש עשרה שנה הייתי, וזכיתי ללמוד אצל הגאה"ק רמ"ח סלאנים ולה"ה, שהיה מכונה ר' מאטיל דיין, שהייתי נכנס אליו ללמוד. כי זה היה דרכו, שבמשך כל שעות היום עד שעות הלילה המאוחרות היו נכנסים אליו צעירים ואברכים וקראו לפניו במשניות, גמרא, רמב"ם, טור וזהר הק', לימוד בדרך הבקיאות. והסדר היה שהנכנסים היו קוראים לפניו מן הספר, והוא מחמת כובד ראייתו היה קשה לו להביט בתוך הספר, רק היה אומר פשוט בכל אשר קראו לפניו, וברוב גאונותו ובקיאותו מטייל היה בכל הש"ס ובשאר חלקי התורה בשליטה מלאה שהיתה מפליאה מאד אוזן השומעים, והיה ממלא את ימיו ולילותיו באהבת התורה.

(מתוך מחבורים - הניוז היומי עוז והדר)

סיני ועוקר הרים

סיפר הרה"ח ר' שמשון מרגליות ז"ל מתושבי צפת שהיה נמנה על תלמידיו של מרן הרמ"ח בשיבתו 'אשל אברהם' שיסד בצפת. בישיבה הנהיג מרן הרמ"ח ללמוד הרבה בקיאות ולשננם בע"פ יחד עם פסקי הרא"ש כדרכו בקודש. פעם אמרו לו תלמידיו שברצונם ללמוד מעט עיון ופלפול בסוגיות הש"ס, ויאמר לפניהם שיעור. הסכים להם ואמר להם שבמשך שבוע אחד ילמוד כל תלמיד איזה סוגיה שירצה ובסוף השבוע יסכם עם כל אחד מה שלמד. ונתלהבו התלמידים מעצתו ולמד כל תלמיד סוגיה אחרת שבש"ס.

ביום עש"ק עבר הרמ"ח בין כל התלמידים ושאל לכל אחד איזה סוגיה למד, ואח"כ נעמד לומר שיעור משך כמה שעות וקשר לחטיבה אחת את הסוגיות שלמדו התלמידים. ויתפעמו

כיצד יכול אדם לגרום לסובבים אותו שלא לספר לו סיפורי רכילות?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

בציבור אודותיו, ואיך מגיבים לכל מיני פעולות שעשה ויזם. התוצאה הייתה שאותו עסקן הפך את אט ממורמר ועצבני, ושקע בעצבות.

לפעמים, דווקא הקרובים ביותר אל האדם עלולים להזיק לו, דווקא מתוך דאגה כנה ורצון לעזור... לעסקן ציבורי מסוים היה ידיד קרוב, שמתוך דאגה תמיד טרח לבוא ולספר לו מה חושבים

מסוג זה, הם יחדלו מכך. ואכן הוא כותב כי ראוי לכל בעל נפש לגעור בבני ביתו כשמספרים לו מעניינים אלו.

בביאורים ומוספים של 'דרשו' מציינים כאן נקודה טעונה ביאור: מדוע כותב החפץ חיים כי הדבר ראוי ל'בעל נפש' דווקא? והרי יש איסור תורה לשמוע רכילות, ואפילו בלי לקבלה, ואם כן כל אחד מחויב לגעור במי שמספר לו רכילות? ומביאים על כך את הסברו של בעל 'עלי באר', שכוונת החפץ חיים היא כשהמספר סבור שהדבר לתועלת, שבאופן זה מותר לכל הפחות לשמוע כדי לחוש לדבר. ואז, כשרואה המספר שהדברים אינם לתועלת, אם הוא בעל נפש ראוי לו לגעור במספר. אך אין זה חיוב, משום שבאופן זה הוא לא עבר איסור בשמיעת הדברים.

החפץ חיים, בהלכות הנלמדות היום בסדר הלימוד היומי (הלכות רכילות כלל ז סעיף ה') עוסק בסיטואציה כזו ממש. הוא מדגיש כי יש לאדם להיזהר שלא לקבל רכילות אפילו מאשתו, ומוסיף שמלבד האיסור של קבלת רכילות, אם היא תתרגל לספר לו דברים מסוג זה, הוא יבוא על ידי כך לידי "כעס ומצה ומריבה ודאבון נפש"...

החפץ חיים מוסיף, כי האדם בהתנהגותו יכול 'לעודד' את הסובבים אותו להתמיד ולספר לו סיפורים מעין אלו, וכן להיפך, הוא יכול לגרום להם להימנע מכך. הכל תלוי בתגובה שלו כאשר הוא שומע מהם את הרכילות: אם הוא מגיב בסבר פנים יפות ובהתעניינות - יגרום להם הדבר להמשיך ולספר לו מעניינים אלו. אך אם הוא יגער בהם ויאמר שאינו רוצה לשמוע דברים

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מדוע התקשה מרן הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל להירדם?

פסחים לח

ושמרתם את המצות - מצה המשתמרת לשם מצה

עליה, לא להסיח דעת ממנה, מקדושתה ומרוממותה! רבי יחזקאל היה מאד נרגש מחידוש זה שהבזיק במוחו, וחזר על הדברים בלהט ובהתרגשות רבה שוב ושוב... למחרת בבוקר, כאשר עברו הבחורים לאחר התפלה לאחל 'א' גוטע'ן שבת' לאם הישיבה - הרבנית סרנא ע"ה, התענינה הרבנית אצל הבחורים: "מי מכם השתתף אמש בוועד של ליל שבת?" "מה יום מיומים?", התפלאו הבחורים, "מה מיוחד השבוע יותר מכל שבוע, שהרבנית מתעניינת מי השתתף בוועד?" הישיבה הרבנית: "אני שואלת הפעם, משום שהבחנתי במהלך הלילה האחרון, כי בעלי ראש הישיבה מתקשה להירדם מחמת התרגשות האופפת אותו. וכששאלתי אותו על פשר ההתרגשות, הסביר לי כי אמש בוועד, התחדש לו חידוש עצום, ובגיננו אין הוא מסוגל להירדם. לכן מעוניינת אני לשמוע מה החידוש המיוחד שבעלי כה נרגש ממנו..."

הגאון רבי אליעזר טורק שליט"א מספר, שכאשר היה אביו בחור צעיר, הזדמן לו לשבות שבת בהיכלה של ישיבת 'חברון' בירושלים. שם נודע לו, כי מדי ליל שבת קודש לאחר הסעודה, מתקיים ועד מוסרי בפני הבחורים המובחרים של הישיבה, מפי ראש הישיבה מרן הגאון רבי יחזקאל סרנא זצ"ל. הוא חפץ מאד לשמוע לקח מפי אחד מבחירי מרביצי התורה, ולכן הסתיר את עצמו בין הבחורים, ונכנס אל הוועד בהיחבא. רבי יחזקאל עמד בשיחתו על ביאור הפסוק "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורתם ברית עולם", וחידש, שמהלשון 'ושמרו' למדים אנו, שהקדוש ברוך הוא נתן לנו כביכול תפקיד של 'שומר', לשמור על המתנה היקרה שהעניק לנו. והוסיף לחדש ולדמות את הדבר לענין מצה בפסח, שנאמר בתורה (שמות יב ז): "ושמרתם את המצות", וחז"ל למדו מכך שיש לשמור עליהן שלא יחמיצו (ראה פסחים לח, ב ועוד), כך צריך האדם 'לשמור' על השבת, להיות כל השבוע עם עין פקוחה

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

האם נהג מונית רשאי לעבוד בחול המועד?

מעשה אומן.

ועל פי האמור, מותר להפעיל באופן חופשי את התחבורה הציבורית בימי חול המועד, וכן מותר להפעיל שירות הסעות לטיולים, משום שהטיול נחשב מצורכי החג. אולם, לענין נהג מונית - נחלקו הפוסקים אם הוא רשאי לעבוד בחול המועד במקום בו ניתן בקלות להשתמש באוטובוס או ברכבת.

[שו"ע תקמ"ד, א, משנ"ב א ר"ד, וביה"ל ד"ה צרכי; ביאורים ומוספים דרשו, 1 ו 3]

מלאכה לצורך הציבור, מותר לעשותה בחול המועד, אף כשהיא כרוכה בטירחה מרובה, ואף בפרהסייה; וכן מותר לעשותה בידי פועלים יהודים תמורת שכר. וראה תקציר למחר.

וכאשר המלאכה הנעשית לצורך הרבים מביאה תועלת בחג עצמו, וכגון תיקון תאורת הרחוב - מותר לעשותה אף באופן של 'מעשה אומן'; אך מלאכה שתועלתה תהיה רק לאחר החג, וכגון יציקת יסודות להקמת מקוה טהרה - אסור לעשותה באופן של

האם מותר להשאיר את תיקון העירוב בכוונה תחילה לימי חול המועד?

ואין כל טעם להשאיר זאת לחג; ורק אם עשיית המלאכות לא התאפשרה לפני החג, או ששכחו לעשותן, מותר לעשותן בחג. ומסיבה זו, אסור לעירייה לקבוע מראש מועדי ביצוע של עבודות שונות הנעשות לצורך הציבור - לימי חול המועד. וכן אדם המשמש כאחראי בלעדי על תיקון העירוב בשכונתו, אסור לו להשאיר את מלאכתו במכוון לימי חול המועד.

[משנ"ב תקמ"ד, א; ביאורים ומוספים דרשו, 2, וראה שם, 13]

בהמשך לאמור: חכמינו ז"ל התירו להשאיר את עשיית המלאכות לצורך הציבור בכוונה תחילה לימי חול המועד, כיון שאז האנשים פנויים ממלאכתם, ויכולים להתאסף ולהתאגד לצורך עשיית המלאכות.

אולם, אדם, או גוף כלשהו, המופקדים על עשיית צורכי הציבור, אסור להם להניח את מלאכתם בכוונה תחילה לימי חול המועד, שהרי בידם להחליט גם לפני החג על עשיית המלאכה,

מדוע אין איסור 'ודבר דבר' בחול המועד?

ודיבור על עשיית מלאכה - אין בו טירחה.

ולפיכך, מותר לאדם לסכם עם בעלי מלאכה - הן גוי והן ישראל - על עשיית מלאכה עבורו לאחר החג, ובתנאי שלא יעשו כל פעולה מסחרית בקשר לכך, כגון מדידה. ואם בעל המלאכה הוא גוי, חובה להתנות עמו שלא יעשה את המלאכה בחול המועד; ואם עבר הגוי על התנאי ועבד בחול המועד - אין חובה למחות בידו.

[שו"ע תקמ"ג, ג, משנ"ב ז, ח ר"י, וביה"ל ד"ה שיעשנה; ביאורים ומוספים דרשו, 9]

נאמר בספר ישעיהו: "אם תִּשָּׁב מִשָּׁבֶת רְגְלְךָ... וְכַבַּדְתוּ מַעֲשֵׂוֹת דְרָכֶיךָ מִמִּצְאוֹ חֲפָצֶיךָ וְדָבָר דְבָר". ודרשו חכמינו ז"ל: "ודבר דבר - שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול", כלומר, שלא ידבר האדם בשבת על דברים האסורים בשבת, אשר עתיד לעשותם בימי החול.

איסור זה, קיים גם ביום טוב, אך לא בחול המועד, משום שיסודו של איסור המלאכה בחול המועד הוא מניעת הטירחה,

* אסור לומר לגוי לעשות עבור ישראל כל דבר שאסור לעשותו בחול המועד; הן מלאכה ממש, הן דבר הנראה כמלאכה, והן דבר האסור משום טירחה בלבד. אולם, מותר לומר לגוי לעשות בחול המועד מלאכה שיש בה צורך לקיום מצוה, אף באופן שאסור לישראל לעשותה.
* ישראל ששכר גוי לעשות עבורו מלאכה בתור שכיר יום, עליו למונעו מלעבוד עבורו בימי שבת, יום טוב, וחול המועד. ואם שכרו לעבוד עבורו בקבלנות - בתנאים מסוימים, אינו מחויב למונע מהגוי לעבוד בשבת.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

הקטנת להבה קיימת והצתת להבה אחרת - איזו מהן יש להעדיף ביום טוב?

ונחלקו הפוסקים בנוגע למקרה שבו להבת הגז שבכיריים גדולה מדי, ותשרוף את המאכל, וניתן להקטינה - ופעולה זו נחשבת ככיבוי - ולחילופין, ניתן להצית להבה נוספת נוספת, קטנה יותר, ולבשל עליה את המאכל: יש אומרים, שמלאכת ההבערה עדיפה על פני מלאכת הכיבוי, ולכן עדיף להצית להבה אחרת.
ויש אומרים שאין עדיפות להבערה על פני הכיבוי, אלא שאם אחד מהם כרוך במספר רב יותר של מלאכות, יש להעדיף את האחר; ובנדוננו, יש להעדיף את הקטנת הלהבה, מפני שכיבוי להבת גז אסור רק מדרבנן, והצתת להבה אחרת אסורה מדאורייתא.

לדעת הרמ"א ואחרונים נוספים, כיבוי אש העומדת לשרוף את המאכל, או את המקום שבו ניתן לבשל את המאכל, או את כלי האכילה, ואף כיבוי אש העומדת לשרוף את מקום האכילה - מוגדרים כצורך 'אוכל נפש', ומותרים ביום טוב.
במה דברים אמורים? כשאין עצה אחרת מלבד הכיבוי, אולם, אם ניתן לגרום לכיבוי האש שלא בידיים, לחצוץ בין המאכל לאש, לבשל במקום אחר, להשיג כלי אכילה משכנים, או לאכול בבית השכנים - אסור לכבות את האש.
וכמו כן, אין ההיתר אלא באופן שהנזק למאכל, או למקום האכילה, הוא מוחלט; אך אם האש תגרום רק לחריכה מועטת של המאכל, או להתפשטות עשן במקום האכילה באופן שלא נוח לאכול בו - אסור לכבותה.

[שו"ע תקיד, א, משנ"ב ו-יא, ושעה"צ יא; ביאורים ומוספים דרשו, 1, 7 ו-11]

הלוח היומי

י"ד בטבת | הגה"ק רבי ליבער חריף מקראקא זצ"ל

יארצייט:

תקע"ב: הגה"ק רבי ליבער חריף מקראקא זצ"ל
תרמ"ב: הגאון רבי יהודה לייביש סאפיר מהומענא זצ"ל בעל 'שער יהודה'
תרנ"ג: הגאון רבי רפאל מאיר ב"ר יהודה פניז'ל זצ"ל בעל 'לב מרפא'
תרצ"ט: הרה"ק רבי אברהם יוסף ב"ר חיים ישראל זצ"ל מפילוב-קוצק
תשל"ט: הגאון רבי שמואל אהרן ב"ר שבת יודלביץ זצ"ל
תש"ס: הגאון רבי צבי ב"ר חזקיהו אברהם ברוידא זצ"ל אב"ד פ"ת
תשס"א: הרה"צ רבי אלטר אליעזר מנחם ב"ר משה מרדכי מלעלוב זצ"ל

שליחותו של תלמיד הרמב"ן

אחד מתלמידיו של הרמב"ן חלה, וכשקרב קיצו נתן לו הרמב"ן קמיע ואמר לו: "עם קמיע זה תעלה בשמים עד להיכל פלוני ותשאל כמה שאלות עצומות שיש לי בנוגע לכלל ישראל ותאמר לי בחלום את התשובות". לאחר שנפטר התלמיד, הופיע בפני הרמב"ן ואמר לו: "כשעליתי עם הקמיע נפתחו בפני כל השערים ועליתי עד להיכל ההוא, וכשרציתי לשאול את השאלות ראיתי שכל הקושיות אינן קיימות בעולם האמת, ששם עלמא דקשוט והכל בצדק ובמשפט".

(ילקוט מעם לועז שופטים פרק ו)

נשתדל להתחזק באמונה שכל מה שקורה עמנו מגיע מאת השי"ת, והכל בצדק וביושר

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il